

Lieve neef, nicht, familielid, vrienden,

Ik wil jullie over een kant van mij vertellen, waar ik sinds mijn jeugd met niemand over durfde te praten. Er is iets waar ik al lang mee worstel, iets dat lang weggemoffeld is. Een paar jaar geleden werd het mij allemaal teveel, door tal van zaken die bijeen kwamen. Ik heb toen beseft dat ik dit niet langer voor mij kon en mocht houden, en dat ik hierbij hulp nodig had. Want hoe langer ik de dingen ontkende, hoe moeilijker het werd om simpele andere zaken aan te pakken. Ik was onderweg naar een depressie, en na veel gepieker heb ik besloten om alles aan X te vertellen.

Het gegeven is dat ik sinds mijn jeugd het gevoel heb dat ik niet een normale jongen/man ben, dat ons lievenheerke mij meer vrouwelijke hormonen, dan de doorsnee man normaal krijgt, heeft gegeven. Dit fenomeen zorgt ervoor dat ik al heel mijn leven op zoek ben naar mezelf.

Wij zijn samen op zoek gegaan naar hulp. Zo ben ik bij mijn psycholoog terecht gekomen, die hierin gespecialiseerd is. Ondertussen heeft de psycholoog hier een naam aan gegeven, en noemt hij dit: 'transgender zijn'. Dit heeft niets te maken met 'travestie', of 'drag queens' of carnaval-eske toestanden. In de jaren dat dit bij mij (vroeger dus) tot uiting kwam, was er niets van info hierover te verkrijgen, was dit alles een taboe, en dacht ik dat ik de enige was die hiermee worstelde. Tegenwoordig vind je gemakkelijk info, en is dit al veel meer aanvaard. Spijtig genoeg blijft het altijd een beetje een taboe, en doen mensen er 'lacherig' over omdat het onbekend is.

Transgenders bestaan er in verschillende stadia, en ieder volgt zijn eigen traject. Volgens de psycholoog zou mijn traject er als volgt uitgezien hebben: mezelf leren aanvaarden zoals ik ben, en leren gelukkig zijn met wie ik ben. Dat wilde zeggen dat ik mij regelmatig als vrouw kleedde, alles in samenspraak met X, zodat het allemaal op een fatsoenlijke manier verliep. We hebben duidelijke afspraken gemaakt wat wel of niet kan. En elke stap die ik wou nemen in mijn 'vrouw-zijn' werd eerst overlegd. Mijn bedoeling was niet om mij volledig om te vormen naar vrouw, via operaties ed, maar om mij op tijd en stond als vrouw te kunnen kleden en bewegen in het leven. Ondertussen had ik een forum gevonden van mensen in dezelfde situatie, alles heel fatsoenlijk en in orde. Ik heb mij hierbij aangesloten, en ga ook regelmatig naar bijeenkomsten. En ik voelde mij hier goed bij. Het principe is: ge kunt er uw verhaal kwijt, ge luistert naar andere verhalen, je krijgt tips en trics, die je dan ook doorgeeft aan mensen die er later bijkomen.

Dit alles hoefde voor jullie geen enkel gevolg te hebben. Normaal gezien hoefden jullie hier niet mee geconfronteerd te worden. Niemand van ons gezin of familie trouwens ...

Dit heeft nooit invloed gehad op mijn seksuele geaardheid, en zal dat ook nooit hebben. En voor alle duidelijkheid, ik blijf gewoon dezelfde persoon tzt. Y/papa/opa , die ik ben.

Jullie mogen weten dat door de jaren heen, het 'ontkennen/wegstoppen' wel een zware belasting is geweest voor mij. Ik zoek geen excuses voor mijn drankgebruik van vroeger, maar het had er wel mee te maken. Hopelijk kunnen jullie dit nu ook een beetje beter plaatsen.

Ondertussen zijn we van November 2012, toen dit verhaal begon, ge-evolueert naar 2017.

Een hoofdstuk is geschreven, zelfs een einde van het eerste boek.

Ik kon in 2016 niet meer evolueren, ik kwam telkens vast te zitten, ik wou steeds verder gaan in mijn ware ik zoeken.

In Augustus ben ik dan bij mijn psycholoog gaan praten, die bevestigde wat ik eigenlijk wel wist, ik moest verder gaan in mijn vrouw zijn.

Nu was de duidelijke afspraak tussen X en mij: "geen lichamelijke veranderingen".

Ik ging daar al dicht tegen die grens aan met Logopedie en laserbeurten.

Maar nu wou ik ook hormonaal verder gaan, en dit was niet de afspraak.

Na lang en moeilijk beraad, hebben wij dan ook besloten om de scheiding aan te vragen, dit in alle liefde, vriendschap en zorg voor mekaars welzijn en geluk.

Dit is ons redelijk goed gelukt, op 1 Oktober ben ik verhuisd naar een huurappartement in Kontich.

X blijft in het huidige appartement wonen, en regelt ook de verdere afbetaling, en zij gaat mij ook vergoeden voor mijn deel van de verworven eigendom.

Dit alles mooi opgesplitst, en bekrachtigd bij de notaris.

Maar nu ben ik dus echt op weg....

Ik ben vrij snel de transitie kunnen opstarten, daar ik ondertussen goed mijn weg kende.

De (verplichte) stappen van psychiater en van Endocrinoloog (hormonendokter) heb ik geforceerd snel kunnen nemen, en ben sinds eind November gestart met mijn hormonale kuur.

Ondertussen is het wel duidelijk mijn plan om ook lichamelijk me te laten worden wat ik geestelijk al was, een vrouw dus.

Ik heb een afspraak om met een chirurg te gaan praten ergens in Maart.

De bedoeling is inderdaad om een geslachtsaanpassende operatie te ondergaan.

Nu gaat de omschakeling vrij goed, ik kom meer en meer als vrouw buiten, en wil ook even meegeven dat mijn voornaam gaat gewijzigd worden.

Y was goed, maar na wat zoeken en omzwervingen, ben ik eenvoudig terug gekomen op mijn koosnaam die ik in mijn jeugd kreeg.... Z.

De moeilijkste stappen zijn al genomen, mijn familie, moeder ook, kennen ondertussen "Z" al goed, mijn dochters ondertussen ook, de kleinkinderen gaan me weldra ook leren kennen, en daar hebben we de naam "Nonna" voor gekozen, Bomp zou vreemd klinken.

Nu mijn werk nog, dat is zo wat de enigste plek die niets weten.

Daarom vraag ik ook nog enige discretie.

In Maart hoop ik met de bedrijfsarts gesproken te hebben, en aansluitend met de personeelsdienst.

Ik maak me zorgen, behoud van job is wel héél belangrijk voor mijn toekomst.

Momenteel is er 2 man teveel op mijn afdeling, en ik zit met het doemspook in mijn hoofd dat ik eruit gereorganiseerd ga worden... iedereen zegt me wel, dit gaan ze niet doen.. nee, niet op reden van transgender zijn, maar organisatorisch hebben ze een stok achter de deur...

Hopelijk kunnen we hier nu nog verder over praten.

Als jullie vragen hebben, zal ik proberen om erop te antwoorden.

Als jullie willen, kunnen jullie hierover altijd wat op internet opzoeken.

Tip hiervoor: via <http://transgenderinfo.be/>

Ik vind het heel normaal als jullie dit tegen jullie partner en gezin, zelf omgeving willen vertellen, maar willen wel vragen om toch wat discreet te zijn, op mijn facebookpagina is dit gegeven niet gekend. Ik heb een andere facebookpagina lopende, onder Y haar naam. Wie zin heeft kan me daar komen zoeken, en zo leren kennen. Het is (nog) niet mijn bedoeling om dit in de volledige openheid te brengen.

Hopelijk bekijken jullie mij nu niet anders dan voordien, en doet dit geen afbreuk aan onze goede relatie !

Want dat is toch wel één van mijn grootste bezorgdheden !